

TAMMI

INA MIKKOLA

PERIKSIANTAMATON

TINZE

INA MIKKOLA

PERIKSIANTAMATON

TINZE

TAMMI

HELSINKI

© Ina Mikkola ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5156-1

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Kirjailijan esipuhe.....	7
Tampereen lähiöstä Helsingin ytimeen	11
Haluun sheikkaa peppua	24
Ei tanssi voi olla työ.....	32
Tinze on syntynyt	37
Twerk imaisi mukaansa	42
Ensimmäinen twerkin Suomen mestari	47
Iho verellä, selluliittiä reisissä	53
Tarkkanäköinen visiönääri asialla	62
Ura vai häät?.....	67
Ison areenan valloitus	75
”Perustetaan tanssistudio!”	80
Typerää draamaa	88
Suhde joka rikkoi mut.....	99
Monen vuoden somepiina kylvi tuhoa.....	117
Komppania teki musta voimaisen.....	135
On-off-suhde, joka sai värjäämään hiukset tulipunaiseksi	142
Sinkkuuden voimavuodet	152

Mediaa kiinnostaa öljytyt pakarat, muttei mun mielipiteet.....	157
”Mun omis juhliis oon aina dj”	168
Sain ja menetin yli puoli miljoonaa seuraajaa	178
”Mitähän sää vielä keksit”	183
Haluan oikeutta	193
Kiltteydellä pääsee pitkälle	204
Perhe on pahin, perhe on rakkain.....	209
Pitkäaikaisesta unelmasta totta.....	221
Perseenheilutuksella Suomi maailmankartalle.....	233
Uusi ihastus, uusi kissa	247
Haluan tanssia aina	258
Lähteet.....	267

KIRJAILIJAN ESIPUHE

Raahasin Tinzeä luotiliiveistä pitkin nurmikkoa, kun harjoittelimme haavoittuneen sotilaan pelastamista. Hän puolestaan potki mua kirjaimellisesti perseelle maastonvihreän verkon alla keskellä yötä pilkkopimeässä metsässä – merkiksi siitä, että on itse hereillä ja tarkistaakseen, olenko mä. Tehtävänämme oli tähystää vihollisen liikkeitä tiellä. Tutustuimme toisiimme hyvin rankoissa ja spesiaaleissa oloissa: armeijamaisiin olosuhteisiin sijoittuvan reality-ohjelman *Komppania Ketonen & Gustafsberg* kuvauksissa. Meillä kummallakin oli yhtenä iltana kannossa monta kymmentä kiloa kamaa. Tämä lisäpaino yllämme meidän piti kyykkiä metsässä ylös ja alas. Mietin, että miten helvetissä tuo pienikokoinen nainen jaksaa kantaa lähes oman painonsa verran kuormaa. Samalla tajusin, että hänen pakaroissaan on ihan eri tavalla poweria kuin omissani hänen twerk-tanssija-ammattinsa vuoksi.

Meillä oli Tia-Marian kanssa ohjelmassa samanlainen missio: koetella omia rajojamme ja näyttää, kuinka sisukkaita olemme. Me ei tultu luovuttamaan, vaan taistelemaan. Vaikka media on paikoin yrittänyt typistää meidät

hyvinkin pinnalliseen ja ahtaaseen muottiin, halusimme näyttää olevamme paljon enemmän. Siksi löysimme helposti myös yhteyden välillämme. Myöhemmin haastatelin Tia-Mariaa mun seksuaalisuutta, normien rikkomista ja häpeän hälventämistä laajasti käsittelevään *Runkkarin ystäväkirja* -podcastiini. Syvällinen ja avoin keskustelu keskenämme oli todella luontevaa. Menimme lounaalle äänityksen jälkeen, jolloin Tia-Maria kysyi, että haluaisinko kirjoittaa hänestä kirjan. Sain saman tien vision! Haluaisin kirjoittaa kirjan, jossa on vahvasti kaksi tasoa läsnä: miten henkilökohtainen kulisseissa tapahtunut elämä on muokannut Tia-Mariasta sellaisen kuin hän on, ja kuinka ihmeessä Tinze on kymmenessä vuodessa rakentanut niin merkittävän ja kansainvälisen uran twerk-tanssijana sekä bisnesnaisena. Tiesin, että Tia-Marian tarinaan liittyy paljon etenkin monelle naiselle samaistuttavia ja kipeitäkin teemoja lähisuhdeväkivallasta oman jaksamisen kanssa kamppailuun. Joskus yhden ihmisen tarinan kautta voi kertoa tuhansien ihmisten tarinan. Ja yhden erityislaatuisen ja uniikin ihmisen tarinan kautta voi tarjota kannustavaa inspiraatiota.

Koen, että minun tulee kirjailijana samaistua siihen henkilöön, josta kirjoitan elämäkertaa, jotta aidosti ymmärrän häntä ja osaan kirjoittaa tarinan juuri oikealla tavalla. Meillä onkin Tia-Marian kanssa paljon yhteistä: olemme samaa sukupuolta ja samanikäisiä, meidän perhetaustoistamme löytyy yhteneväisiä piirteitä, olimme hikkejä koulussa, rakastamme sukellusta ja possuja, suh-taudumme itsenäisyyteen ja rahaan hyvin samalla tavalla

ja olemme päättäväisiä ja periksiantamattomia luonteita, joille jatkuva luominen on tärkeää. Olemme positiivisia ja ratkaisukeskeisiä. On helpompi sanoittaa toisen kokemuksia ja ajatuksia, kun niissä on paljon samaa kuin omissakin. Vaikka tämä kirja on Tia-Marian tarina, olen laittanut tekstiin paljon myös niin sanotusti itseäni ja ajatuksiani. Siksi uskon ja toivon, että moni löytää tästä kirjasta samaistumis pintaa ja sitä myöten vertaistukea samalla, kun pääsee kurkistamaan Tia-Marian ja Tinzen uniikkiin maailmaan – kirjan päähenkilössä on ehdottomasti nämä kaksi roolia läsnä.

Haastattelin Tia-Mariaa tätä kirjaa varten lukuisia tunteja pystyäkseni kirjoittamaan hänen tarinansa. Tämän lisäksi haastattelin myös hänen lähipiiriään. Merkillepantavaa oli se, että he kaikki kuvailivat Tia-Mariaa lähes identtisin sanoin: Tia-Maria on äärimmäisen kunnianhimoinen, periksiantamaton ja todella kova tekemään töitä. Hän on erityislaatuinen visionääri, joka tekee kaikkensa tavoitteidensa eteen. Tämän olen minäkin hyvin lähietäisyydeltä todistanut, ja nyt sinä pääset lukemaan tai kuulemaan, mitä tämä kaikki on käytännössä Tia-Marian elämässä tarkoittanut. Hänen ystävänsä Yasu myös totesi minulle, että Suomen twerk-skenelle oli suuri onnenkantamoinen, että juuri Tinze voitti ensimmäiset twerkin SM-kisat. Tinze ei nimittäin tyytynyt pelkkään voittoon, vaan on siitä eteenpäin halunnut levittää twerkin ilosanomaa ympäri maailman ja tehdä isosti töitä lajin tunnettuuden ja suosion eteen.

Ja treeni on muuten sitten reeni!

Saanan esitellä: Tinzen tarina ja Tia-Maria Sokka kaik-
kine puolineen!

*Kirjassa mainittujen entisten kumppanien nimet on
muutettu.*

TAMPEREEN LÄHIÖSTÄ HELSINGIN YTIMEEN

Mua on pahoinpidelty oman kotini eteisen lattialla. Mua on maalitettu vuosia somessa niin, että sain burnoutin. Mua on petetty, kusetettu ja satutettu. Mua on huoritelu, pilkattu ja muhun ei ole uskottu. Mulle on sanottu lukuisia kertoja, etten pysty johonkin. Tämä on mun tarinani kaikista niistä esteistä, jotka olen ylittänyt, ja kaikista niistä vaikeuksista, jotka olen voittanut. Tämä on tarina kaikista niistä unelmista, joita kohti olen mennyt – periksi-antamattomasti.

Yksi näistä unelmistani oli hankkia täysin itsenäisesti oma koti. Vapauden symboli. Olin kovalla työllä saanut kymmenen vuoden aikana säästettyä tililleni sen verran rahaa, että joltain pikkupaikkakunnalta olisin voinut suoraan ostaa velattoman asunnon. Mulla oli ollut 18-vuotiaasta saakka ASP-tili, jonne laitoin rutiininomaisesti aluksi 50 euroa kuussa. Myöhemmin kasvatin summaa satoihin euroihin. Alle kolmikymppisenä, 29-vuotiaana, olin niin hyvässä taloudellisessa tilanteessa, että olin saanut täysin yksin pankilta lainalupauksen jopa 750 000

euron asuntolainaan. Se tuntui todella kreisiltä, suorastaan utopistiselta ja tietenkin erittäin hyvältä. Uskomattomalta. Mulle oli tärkeää, että saan lainan täysin itsenäisesti ilman mitään riippuvuuksia kenestäkään. Olin aiemmin vielä Tampereella asuessani pohtinut asunnon ostoa sieltä ja löytänyt ihanan, vanhan, sielukkuutta huo kuvan kämpän, johon lainan saadakseni olisin tarvinnut myös iskäni takaajaksi. Iskä kuitenkin sanoi, ettei suostu takaamaan lainaa kyseiseen asuntoon, koska ei itse sattunut tykkäämään siitä ja koki sen riskiostoksena mulle. Mun parastani hän toki ajatteli iskämäiseen tyyliinsä, mutta muistan siinä hetkessä päättäneeni, etten ikinä enää pyydä ketään takaamaan lainaa, koska en halua kenelläkään olevan sananvaltaa mun tulevaan kotiini. Koska eihän se olisi mun kotini, jos joku muu saisi siitä päättää. Mutta oli mun riippumattomuusajatteluni taustalla muutakin.

Olin jo nuorena päättänyt, että elämäni aikuisena näyttäisi hyvin toisenlaiselta kuin lapsuudessani. Äiti aina korosti mulle ja siskolleni Jonnalle, että kouluttautuisimme ja hankkisimme hyvät työpaikat, jotta emme päätyisi samaan tilanteeseen kuin hän. Häneltä nimittäin jäi aikoinaan lukio kesken. Hän on elänyt elämäänsä köyhyysrajalla, kädestä suuhun ja ollut aina tosi pienipalkkaisissa hommissa. Ensin autoradiokeskuksen puhelunvälittäjänä Posti-Telellä, kunnes yritys lakkautettiin. Sittemmin uudelleen koulutuksen myötä välinehuoltajana Hatanpään sairaalassa. Äiti on maailman tunnollisin ja kunnollisin työntekijä. Ja siitä syystä häntä

ihailen. Hän on myös aina laittanut pienet ylimääräiset pennosensa, jos niitä ikinä on ollut, mun ja Jonnan hyväksi. Ja siitä olen myös hänelle kiitollinen. Ja siitä rakkaudesta, jolla hän on mut ja Jonnan kasvattanut. Mun varhaislapsuudessani äiti oli kotona mun ja Jonnan kanssa viisi vuotta ennen kuin palasi töihin. Hän siis omistautui täysin meille lapsille. Iskä puolestaan oli omistautunut uralleen ja elätti meidän perhettämme. Tämä teki äidistä taloudellisesti entistä riippuvaisemman iskästä. Ja toisaalta äidille ikään kuin riitti, että saa olla äiti. Ymmärrän sen täysin, koska meillä jokaisella on erilaisia haluja ja prioriteetteja. Mulle kuitenkin esimerkiksi äitiyteen keskittyminen ei tuntunut luontevalta tavoitteelta, vaan mua kiinnosti uran rakentaminen ja pitkälle tähtääminen. Mun vanhemmat ovatkin sanoneet mulle, että he näkivät jo pienestä saakka musta sen, että olen todella kunnianhimoinen ja päämäärätietoinen. Ja juuri siitä ominaisuudesta he ovat olleet mun kohdallani ylpeitä.

Meidän suvustamme yksi tärkeä esikuva mulle olikin iskän sisko, nykyään edesmennyt tätini Maritta, jota ihailin. Hän oli tyylikäs, upean näköinen nainen, joka olemuksellaan täytti tilan. Hänellä oli oma menestynyt mainostoimisto Helsingissä, joka tuntui kaukaiselta mutta kiehtovalta Tampereen lähiöstä käsin. En tuntenut lähipiiristäni ketään muita yrittäjiä kuin hänet. Ennen kaikkea hän oli itsenäinen. Katsoin häntä ylöspäin. Halusin myös aikuisena olla itsenäinen nainen, joka elättää itsensä ja toteuttaa unelmiaan, vaikka se samaan aikaan tuntuikin kaukaiselta haaveelta, joka ei välttämättä olisi

edes mun saavutettavissani. Aloitinkin jo tosi nuorena oman aikuistumisen polkuni, koska ajattelin sitä kautta pääseväni lähemmäksi itsenäistymistäni ja tavoitteitani. Olin jopa suunnattoman ärsyttävä pikkuaikuisen. Aloin kapinoimaan kaikkea sitä vastaan, mitä äiti teki tai sanoi. Oikeastaan oli ihan sama, mitä äiti sanoi – sanoin kuitenkin jotain vastaan. Join alaikäisenä kuin vinoillakseni äidille. Tuntui, että äidillä ja Jonnalla oli oma symbioosinsa, johon en mahtunut mukaan. Olen tulisieluinen luonne – isältäni peritty ominaisuus – kun he kummatkin ovat taas mukautuvaisia ja rauhallisia. Mä haastoin äitiä, Jonna myötäili. Mukautumalla äidin tunnetiloihin Jonna halusi minimoida draamaa. En tarkoita, että äiti olisi rakastanut mua vähemmän, mulla oli vaan oma raju polkuni sekä itseni löytämisen että äidistä erkaantumisen kanssa.

Vaikka olin teininä jatkuvasti kaveriporukan kanssa pussikaljalla Annalan perämetikössä ja vietin lähielämääni, en kuitenkaan laiminlyönyt koulua tai harrastuksia. Koska halusin unelmoida ja olla tavoitteellinen, panostin kouluun. Olin ensisijaisesti kiltti tyttö ja miellyttämishaluinen kuuliainen oppilas. Pyysin äitiä aina tenttaamaan mua kokeisiin etukäteen, että varmasti suoriutuisin niistä hyvin. Jokaisesta kokeesta oli tavoitteena saada kymppi. Lähelle päästiin: keskiarvo oli ysi. Tiesin haluavani pois Annalasta. Halusin tulevaisuudessa elää juuri oman näköistäni arkea ja tehdä jotain sykehdyttävää! Monet kavereistani asuvat edelleen Annalassa ja elävät siellä täyttä elämää. Mutta ylisuorittajana, joka unelmoi överisti ja

tykkää rikkoo normeja, tarvitsin lisää tilaa. Halusin elämän olevan täynnä yllätyksiä ja uusia kokemuksia.

Mun vanhemmat erosivat, kun mä olin 8-vuotias ja Jonna 5-vuotias. Eron hetki konkretisoi mun äitini vähävaraisuutta ja taloudellista riippuvuutta isästä. Isän muuttaessa pois äidin piti joko ostaa ismän osuus asunnosta tai muuttaa muualle. Me ei Jonnan kanssa haluttu muuttaa pois lapsuudenkodista, varsinkin kun kaikki kaverit asuivat siinä naapurustossa. Näin olisi kuitenkin tapahtunut ilman erästä onnenkantamoista. Äiti sai eräänä päivänä lankapuhelimeen puhelun, jossa kerrottiin hänen tokaluokkalaisen tyttärensä, eli mun, voittaneen auton! Äiti oli täyttänyt mun nimelläni ruokakaupassa pahviseen boksiin lappusen ja osallistunut sitä myöten arvontaan, jonka pääpalkintona oli kultaisenvärinen Toyota Yaris vuosimallia -98 varustettuna vihreillä samettipenkeillä. Arpaonnen ansiosta äiti pystyi myymään vanhan autonsa, josta sai sen verran rahaa, että pystyttiin jäämään silloiseen kotiimme. Pari vuotta myöhemmin, ollessani 10-vuotias, arpaonneni jatkui. Voitin Ruispalojen markettikisasta jälleen kulkupelin! Punaisen skootterin, jolla ajelin sen kesän ismän kanssa. Muutaman kesäajelun jälkeen se kuitenkin pistettiin myyntiin ja rahat pantiin mulle säästöön. Kun täytin 18, ajoin niillä rahoilla itselleni ajokortin. Äiti oli ajellut mun voittamallani Yariksella kymmenen vuotta, ja nyt sain sen omaan käyttööni. Tällä jo siihen mennessä aika rähjäntyneellä autolla ajelin ekat tanssi-keikkani ja kiersin urani alkuvuodet ympäri Suomea.

Tämä Yaris, tuttavallisemmin Jarppa, oli isossa roolissa mun kaveriporukan seikkailuissa. Siitä on ollut radio rikki, iPodi on viritetty kiinni kasettijohtovirtelmällä, se on jäänyt monena talvena paikalleen, sen ikkunanpyyhkijä on katkennut ja teipattu jesarilla kuntoon, se on jumittunut takarenkaasta toiseen autoon kiinni, sen penkeillä on nukuttu ja naurettu. Kun tämä ruosteinen auto lopullisesti hajosi vuonna 2017, se oli sydäntä särkevää. Ei sille toisaalta voinut kuin nauraa, se oli palvellut niin pitkään ja hyvin. Sinne se nyt meni, tunnollinen kulkupelini, autojen taivaaseen.

Auton ja skootterin voittaminen sai mut ajattelemaan sitä, kuinka pienestä voi olla aika isotkin asiat kiinni elämässä taloudellisessa mielessä. Voitetun auton ansiosta me saatiin jäädä lapsuudenkotiin asumaan. Voitetun skootterin ansiosta mä sain kalliin ajokortin. Ilman näitä arpajaispalkintoja olisi mennyt elämä aika eri tavalla noissa hetkissä. Tämä oli omiaan kasvattamaan mun ajattelusani sitä, etten halua elämän olevan liiaksi jonkin tuurin varassa. Mä haluan, että mun elämä on mahdollisimman paljon mun omissa käsissäni. Myös siksi haluan taloudellista vakautta – en itse rahan takia, vaan turvallisuuden tunteen vuoksi. Että vaikeissakin paikoissa mulla on päätäntävaltaa mun elämääni. Raha ei ole itseisarvo, vaan se tuo vapautta tehdä omannäköisiä ratkaisuja. Siksi en ole koskaan uskaltanut myöskään kuluttaa rahaa mihinkään kalliimpaan tavarahan, vaikka siihen sillä hetkellä olisikin voinut olla varaa. En halua ostella liiaksi hintavia merkkivaatteita ja -laukkuja, vaan pistää rahat säästöön

pahan päivän varalle. Ikinä ei voi tietää, mitä tapahtuu. Etenkin, kun tekee tanssijana omalla vartalollaan töitä. En voi missään nimessä elää kädestä suuhun – voinhan vaikka loukata itseni. Jos joudun olemaan puoli vuotta pois töistä yllättävän loukkaantumisen takia, mulla on oltava suunnitelma siltä varalta. Siinä vaiheessa ei nimitäin välttämättä ole marketin käytävällä täytetty arpalippu enää auttamassa.

Kun päätin ostaa itselleni kodin, halusin sen olevan järkevä päätös – jotakin, joka luo mulle turvaa. Halusin, että mun omistamani koti sijaitsee Helsingin Punavuorella, arvoalueella, jolloin se on myös järkevä sijoituskohde sen lisäksi, että pidän alueesta ja sijainnin kätevyyydestä. Nautin siitä, että jo avatessani rapun oven olen heti kaupungin ytimessä ja sykkeessä. Halusin talon olevan vanha kerrostalo ja asunnon sielukas sekä persoonallinen. Mulla oli myös hassu pakkomielle siihen, että asunto olisi kaksikerroksinen ja siinä olisi portaat. Kriteerit olivat sen verran haastavat, että sopivan asunnon löytämiseen meni puolitoista vuotta.

Tammikuussa 2020 löysin netistä unelmieni kämpän! Kuvauksessa kerrottiin, että portailla varustetussa ja kaksikerroksisessa, yli 80-neliöisessä asunnossa oli jopa seitsemän metrin huonekorkeus. Yläkerrasta pystyi kurkkimaan alakertaan ja sieltä oli pääsy omalle parvekkeelle, josta avautui näkymä Helsingin kattojen ylle. Kuvista näin, kuinka olohuoneen yksi seinä oli täynnä kaarevia ikkunoita, joita reunusti tiiliseinä. Kaiken lisäksi kyseessä

oli ullakkohuoneisto Punavuoreessa. Tunnelma vaikutti hyvin uniikilta. Halusin päästä katsomaan asuntoa. Laitoin siitä heti sähköpostia, ja mulle kerrottiin, että asunnosta on tullut yli sata kyselyä. Mua kehoitettiin tulemaan paikan päälle asuntonäyttöön. Enkä todellakaan ollut ainut. Paikalla oli myös noin 60 muuta ihmistä. Vaikka erotuin siitä joukosta ulkonäköni vuoksi – leopardikuvioinen takki, räikeän punainen tukka ja pituutta vähemmän kuin muilla, 153 cm – asunnonvälittäjä ei antanut mulle erityistä huomiota. Tai ehkä juuri ulkonäköni vuoksi hän ei nähnyt mua potentiaalisena ostajana siitäkään huolimatta, että kysyin häneltä vaikka mitä lisäkysymyksiä. Aistin, kuinka hän pyrki ohittamaan mut tilanteessa. Siinä hetkessä ajattelin, että mulle on tärkeää näyttää, että mun omalla taiteellani, yrittäjyydellä ja pitkäjänteisellä duunilla voin myös saada jotakin mitä haluan, vaikka en ole enkä näytä keski-ikäiseltä rahanrikkaalta pukumieheltä, eli sellaiselta keskiverrolta varteenotettavalta kalliin asunnon ostajalta. Mulle tuli nimittäin heti siitä asunnosta sellainen fiilis, että tämä on mun kotini. Teen kaikkeni sen eteen, että saan sen. Kun joku siellä mallaili ääneen verhojen paikkoja, mä ajattelin mielessäni, että menkää te täältä pois, tämä on mun.

Asunnon pyyntihinta oli 590 000 euroa. Tämän summan kuullessaan mun vanhemmat olivat luonnollisesti kauhusta kankeina. Tunnetusti pihi isäni vastusti koko ajatusta ja totesi tamperelaiseen tyyliin: ”Älä ny viitti!” Oli kaiken lisäksi selvää, että asunnon hinta tulisi tästä vielä nousemaan, koska kiinnostuneita ostajia oli niin paljon.

Asunnonvälittäjä ilmoitti, että kaikkien halukkaiden tulee jättää asunnosta kirjallinen tarjous, joka pitää toimittaa seuraavan viikon tiistaina kello viiteen mennessä suljetussa kirjekuudessa. Se, jolla olisi korkein tarjous, tulisi voittamaan tarjouskilpailun ja saamaan asunnon. Päätin tarjota asunnosta reilusti yli pyyntihinnan. Ajattelin, että en tarjoa tasalukua vaan laitan varmuuden vuoksi vielä 500 euroa päälle, jolloin voin jopa niin pienellä erolla voittaa kisan. Samana päivänä kun tarjous piti toimittaa, mulla oli aukeamassa oma tanssistudio, joten mun piti värvätä säntillinen ja pitkäaikainen ystäväni Mirkku viemään kirjekuori puolestani. Mulla ei myöskään ollut tulostinta, ja Mirkun tulostimesta oli loppunut muste, joten lopulta hän rustasi tarjouksen käsin ruutupaperille ja pisti sen kuoreen. Mirkun lisäksi paikalla oli noin kymmenkunta ihmistä omine tarjouksineen. Välittäjä luki tarjoussummat yksitellen ääneen. Mirkun edustaessa paikalla mä opetin samaan aikaan tanssituntia ja jännitin, miten käy. Sitten sain Mirkulta ääniviestin. En voinut kuunnella viestiä ja opettaa samaan aikaan, joten laitoin oppilaat tanssimaan hetkeksi itsenäisesti ripaskaa ja siirryin sivummalle kuuntelemaan viestin. Mirkku dramatisoi tilannetta, eikä heti viestin alussa paljastanut, miten oli käynyt. Lopulta selvisi, että tarjous oli kaikista suurin ja mennyt täten läpi! Aloin kiljumaan kesken tanssitunnin, ja kaikki oppilaat alkoivat taputtamaan mua onnitellen. Olin niin iloinen.

”Tämä on mielettömän upea ja aivan sun näköinen. Tulet viihtymään täällä pitkään”, totesi Mirkku, kun

mentiin tyttökavereideni kanssa ensimmäistä kertaa asuntoon. Alettiin heti ideoimaan, mihin sijoittaisin vaatehuoneen ja kuinka ottaisın punatiilet esiin valkoisen maalin alta. Naureskeltiin sille, miten mun kissat tulisivat kiipeilemään portaiden kaiteilla. Tästä kaikesta tuli todella epätodellinen olo. Miten tämä voi olla mun kämppäni? Mulla kesti hyvin pitkään sisäistää, että asunto on mun. Enkä tiedä, olenko vieläkään täysin sitä sisäistänyt. Ajattelin usein, että kyseessä on jokin väärinkäsitys. Kesti pitkään tajuta, ettei kukaan tule ottamaan tätä pois. Jos olet syntynyt niukkoihin oloihin, sun sisällä pysyy jotenkin se ajatus, että sä tuut aina pysymään niissä oloissa. Joku kuitenkin vie sulta kohta kaiken, koska sä et ole ansainnut tätä. Se on ristiriitainen tunne. Vaikka tiedät tehneesi töitä kaiken eteen ja tiedät ansainneesi kaiken, silti se epävarmuuteen tottuneen lähiölapsen identiteetti pistää ikään kuin vastaan. Asuminen Punavuoressa kattohuoneistossa tuntuu unelta, vaikka se on totta.

Mun lapsuus nimittäin oli jatkuvaa kituuttamista rahan kanssa. Jos ikinä tarvitsin jotakin, siitä piti neuvotella hartaasti äidin tai isän kanssa, koska äidillä ei ollut pahemmin rahaa, ja iskä puolestaan piti huolen siitä, että ostetaan vain välttämättömiä asioita. Muistan, kun keran tarvitsin uuden villapaidan, siitä käytiin kolme kuukautta ennen ostamista perustavanlaatuisia keskusteluja. Lopulta sain haaveilemani punaisen paidan Koskikeskukseen toisen kerroksen farkkumyymälästä. Merkkivaatteista ei voinut edes haaveilla. Ala-asteella äiti osti mulle aina

liian isoja kenkiä, kokoa 38, jotta niissä olisi kasvuvaraa. Mun jalan koko on edelleen 35, joten kuljin siis aina monta numeroa liian isoissa kengissä. Pikkusiskona Jonna puolestaan sitten joutui käyttämään pääosin mun vanhoja vaatteitani. Toki näin tehdään monissa perheissä ihan kierrätys- ja järkisyistä, mutta meillä se oli puhdas pakko. En koe, että jäin mistään varsinaisesti paitsi tai olisin elänyt kurjuudessa, tulin vain nuoresta saakka hyvin tietoiseksi rahan rajallisuudesta. Kun äiti mietti paria viikkoa ennen seuraavaa palkkapäivää, miten saa viiskyt euroa riittämään, oppi siinä itsekin ohessa taloudellista kurinalaisuutta.

Vaikka vanhempien erottua äidillä ja isällä oli virallisesti yhteishuoltajuus, äiti kuvailee sen tuntuneen yksinhuoltajuudelta. Käytännössä järjestely oli ajalle tyypillinen. Olimme joka toisen viikonlopun isällä ja muutoin äidin luona. Tämä oli myös isän töiden kannalta sopiva systeemi, koska hän oli töissä muualla ja vain viikonloppuisin Tampereella. Vaikka isällä oli arvostettuna automaatio suunnittelijana reilusti parempi palkka kuin äidillä, ei se näkynyt meidän lasten arjessa merkittävästi. Toki harrastukset ja koulutukseen liittyvät asiat isä aina kustansi: urheiluvälineet polkupyöristä laskettelusuksiin ja koulutarvikkeet kirjoista reppuihin. Nämäkin ostokset toki piti perustella huolella ja mieluiten puoli vuotta ennen akuuttia tarvetta. Hän ei koskaan antanut rahaa niin sanotusti ilmaiseksi. Emme milloinkaan saaneet varsinaista viikkorahaa, ja saadakseen esimerkiksi 20 euroa piti siivota koti, pestä ikkunat, leikata nurmikko ja

niin edelleen. Iskä pisti aina hommiin. Hän oli itse lapsuudessaan oppinut kovan työn tekemisen mentaliteetin ja siirsi sen meihin tiedostamattaankin. Se oli toki hyvästä, koska niin oppi, ettei raha kasva puussa – tai maagisesti ilmaannu seinästä, kuten pienenä lapsena luulin. Vaikka silloin ärsytti ja tuntui epäreilulta, että kaverit saivat helposti rahaa, se kasvatti siihen, että pitää itse tehdä töitä ansaitakseen ne rahat. Siksi menin jo 15-vuotiaana erilaisiin siivousfirmoihin töihin ja Tammelan torille myymään mansikoita ja perunoita.

Mun taustani vuoksi mun on edelleen vaikea uskoa, että olen kohtuullisen hyvin tienaaava ihminen. Tunnen jopa syyllisyyttä siitä. En koskaan halua unohtaa taustaani – se nimittäin pitää jalat maassa ja muistuttaa siitä, ettei mitään pidä ottaa itsestäänselvyytenä. Totta kai on satunnaisia hetkiä, jolloin hemmottelen itseäni. Ne ovat mulle palkintoja jonkin työprojektin tai saavutetun unelman täyttymisestä. Otan hetkeksi lomamatkoilla vaikka kalliimman hotellihuoneen, käyn hemmotteluhoidossa tai syömässä kivassa ravintolassa viikonloppuna, mutta arjessa niin sanottu jatkuva luksus tuntuu vieraalta. Kun muut antavat mulle lahjan, olen ansainnut sen, kun taas itselleni lahjan antaminen tuntuu turhamaiselta tuhlailulta. Ristiriitaista ja naurettavaa, mutta näin ne aivot toimivat. Jos vanhemmat ovat lapsesta saakka iskostaneet suhun ajatuksen, että niin kutsuttuja turhia juttua ei osteta, vain välttämättömiä, on siitä vaikea luopua. Ja jos on koko lapsuutensa elänyt taloudellisessa epävarmuudessa, sitä rakentaa varallisuudesta turvaa näköjään koko aikuisikänsä.

Ja sitä turvaa myös mun ostamani koti mulle edustaa. Sen lisäksi se on osoitus itselleni ja muille siitä, että nainen voi samaan aikaan olla sekä näyttävä ja seksikäs että fiksu ja menestynyt. Sheikkaamalla taitavasti peppua voi kivuta Tampereen lähiöstä Helsingin Punavuoreen.

Tia-Maria "Tinzé" Sokka on kymmenessä vuodessa onnistunut rakentamaan kansainvälisen uran twerk-tanssijana ja yrittäjänä. Hän on tavoittanut sosiaalisen median välityksellä miljoonia ihmisiä ympäri maailman ja voimaannuttanut tanssitunneillaan eritaustaisia ihmisiä luomaan paremman suhteen omaan kehoonsa ja itseensä.

Kirjassa hän paljastaa, miten hän on tämän kaiken tehnyt – vastoinkäymisistä huolimatta. Miltä tuntuu nousta massiivisen yleisön eteen festarilavalle tai vetää tanssitunti hymyssä suin, kun keho on mustelmilla pahoinpitelyn jäljiltä? Miten jaksaa uskoa omaan tekemiseen, kun kritiikkiä ja vähättelyä tulee välillä joka suunnasta?

Kirja on rehellinen, kaunistelematon ja inspiroiva tarina Tinzestä, joka on periksiantamattomasti tavoitellut omia unelmiaan ja jonka viesti on kirkas: kaikilla on oikeus olla olemassa anteeksipyytelemättömästi ja tuoda itsestään esiin täysi potentiaali.

ISBN 978-952-04-5156-1
www.tammi.fi • 99.1